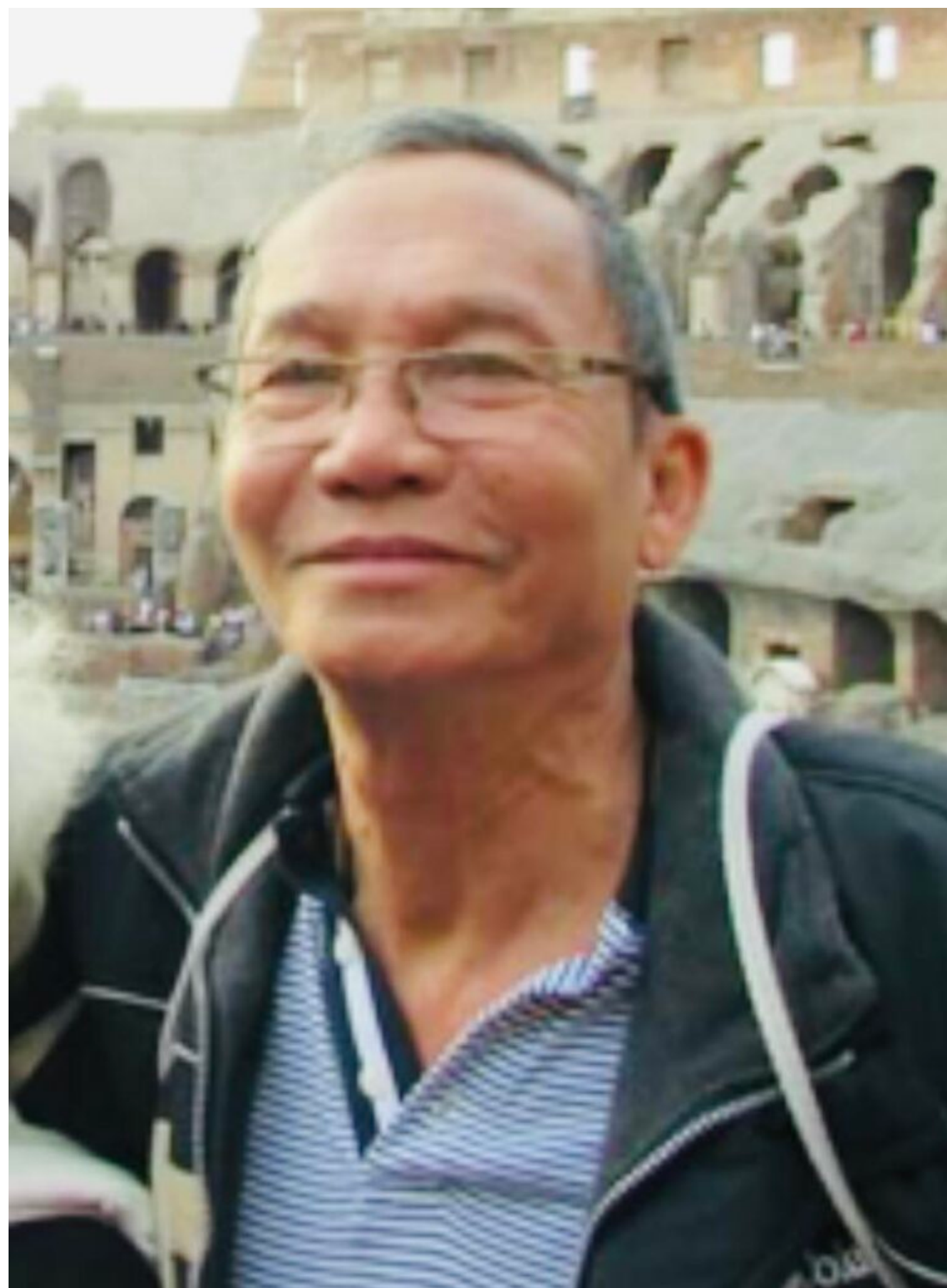
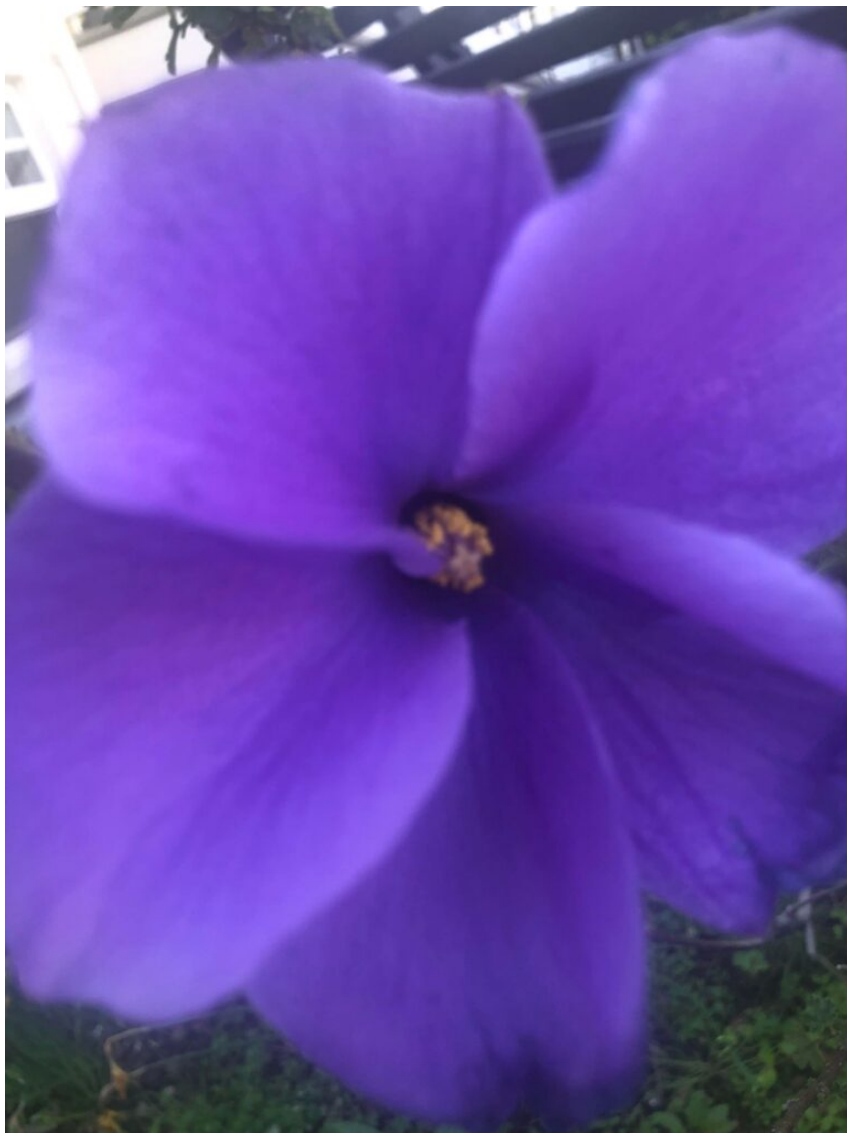

**VTLV VÔ VÙNG THƯƠNG TIẾC NHÀ
VĂN THÂN HỮU NGUYỄN HOÀNG
QUÝ. Anh Ra Đi Để Lại Nơi
Buồn Lớn Cho Bao Người. KÍNH
MỜI ĐỌC BÀI VIẾT GẦN ĐÂY NHẤT
CỦA ANH: Roma/La Mã -NGUYỄN
HOÀNG QUÝ**

**VTLV THÀNH KÍNH PHÂN ƯU CÙNG GIA ĐÌNH VÀ BẰNG HỮU NHÀ VĂN
NGUYỄN HOÀNG QUÝ**

MỜI ĐỌC NHỮNG CHIA SẺ TIẾC THƯƠNG NHÀ VĂN NGUYỄN HOÀNG QUÝ

VĨNH BIỆT THẦY GIÁO NGUYỄN HOÀNG QUÝ

Sáng nay, con đã rất bất ngờ khi biết tin Chú đã vĩnh viễn ra đi vào ngày 06 Tết Giáp Thìn khi mùa Xuân vẫn còn vương đầy trong ngôi nhà bình yên và ấm áp tình người của Cô Chú. Dù chỉ biết Chú qua FB và chưa lần nào có dịp được gặp gỡ Chú ngoài đời nhưng khi biết tin Chú mất, con đã vô cùng bàng hoàng và sốc sốc, húng chi là gia đình và những người thân của Chú đang phải trải qua một nỗi đau mất mát quá lớn.

Qua những trao đổi trên trang cá nhân của mình, Chú Nguyễn Hoàng Quý không chỉ là một người chồng, người cha mẫu mực của

gia đình, Chú còn là một Thầy Giáo chân chính có nhiều kiến thức sâu rộng. Với phẩm chất khiêm tốn và cách sống chân thành tận tụy, Chú được nhiều thế hệ học trò và bạn bè FB quý trọng và kính nể. Dù đã về hưu nhưng Thầy giáo Nguyễn Hoàng Quý vẫn luôn thao thức trăn trở cho thời cuộc với một tình yêu đất nước sâu sắc.

Con thật may mắn khi đã có một người bạn lớn như Chú luôn đồng hành và đồng cảm với những bài viết của con. Con sẽ không bao giờ quên những dòng tin nhắn thăm hỏi và động viên con rất chân thành của Chú. Con nhớ có một lần, con đã đăng bài viết về một vị sư đi bán bánh chay dạo tại Nha Trang để giúp Chùa có thêm thu nhập trang trải chi phí hoạt động và nuôi thêm một số trẻ em mồ côi, có hoàn cảnh cơ nhỡ. Chú sau đó đã nhận tin cho con và nói rất cảm động về nội dung bài viết. Chú còn hứa sẽ đến ngôi Chùa này để gặp trụ trì và để con có thêm tư liệu mới viết bài. Chú hứa và đã luôn giữ đúng lời hứa của mình với tất cả trách nhiệm, sự uy tín và phẩm chất thiện lương hiếm có trong cõi mạng xã hội vốn dĩ phức tạp và xô bồ.

Mới Tết Giáp Thìn này thôi, Chú còn tag tên con trong status chúc Tết của Chú.

Cách đây 4 ngày Chú vẫn còn tương tác và trả lời các comment trên FB, Chú vẫn còn đang nhiệt huyết lên kế hoạch gặp mặt bạn bè cựu sinh viên trường Lương Văn Can – Huỳnh Thúc Kháng sau Tết ...

Chú là sự kết nối giữa mọi người mà giờ đây Chú đã rời xa...

Ai nói FB là ảo còn với con những gì Chú đã sống và thể hiện trên mạng đều rất chân thật. Một người bạn lớn trên FB dù con chưa hề gặp mặt nhưng sự ra đi bất ngờ vĩnh viễn của Chú lại làm con rơi nước mắt...

Chú ra đi và sẽ để lại một khoảng trống vô hình khó có thể lấp đầy cho gia đình và những người bạn luôn thương kính Chú.

Con xin gửi lời chia buồn sâu sắc đến gia đình Chú, đặc biệt

là đợc cô Hoang Thi Kim Ngan, người Vợ mà Chú luôn kợ cận và luôn nhắc đợc với sự trân trọng yêu thương. Con mong Cô cợ gợng giữ sức khỏe và giữ tinh thần vững vàng đợc sớm vượt qua nỗi đau mất mát lớn lao này. 🙏 🙏

Nguyện cầu linh hồn Thợy Giáo Nguyễn Hoàng Quý đợc an nghỉ nơi vĩnh hằng. Thành kính phân ưu cùng gia quyến. 🙏 🙏 🙏

Một người bạn nhợ trên Facebook

Cậu Bợy ời,

Nợu như cậu biợt rằng những bà chị già cợa cậu, đám cháu cợa cậu đã biợt chợp chạy xe trong đêm đợc vô với cậu – khi vé máy bay hay vé tàu đợc mua vào những ngày Tết là điợu không thợ ... có nằm mơ con cũng không thợ nghĩ là cậu đã biợ cuộc chơi, biợ tụi con mà đi...

Những đứa cháu ruột, cháu dâu, cháu rợ U70, U60 cợa cậu, với vô sợ nợp chân chim, nợp nhăn trên mặt, có vợ như đợc kính nghiêm đợc sát phạt thương trường, đợc bợn lĩnh đợc điợu khiợn mọi cuộc chơi, đã choáng váng, xơ xác khi mất cậu...

Cậu biợt không, đôi khi cậu như một cây gậy, một chợ dựa vô hình cho anh em tụi con trong hành trình cuộc đời ngợn ngợi nhưng cũng dài dằng dặc này... Cậu Cợ, Mạ con, Dì Năm thực sự tê liệt, suy sụp khi mất cậu...

Với gia đình nhợ cợa cậu, vĩnh viễn không có gì bù đợp nỗi sự đau đớn và mất mát cợa mẹ và gia đình các em... tụi con thực sự tri ân tợm lòng cợa bà con họ hàng, dòng tộc, các cô, chú, cậu, dì, anh chị, em, cháu từ khắp các miợn đợc nước, các tình thân, yêu, quý, từ nước ngoài đã thương quý và đau xót khi cậu ra đi... và cũng vạn lợn tri ân đợc bạn bè, đợc ngàn ngàn cựu học sinh cợa cậu mẹ... và còn với bao nhiêu mợi quan hệ xa gợn mà gợn 75 năm sợng, cậu đã yêu quý, đã tận tụy với tợc cợ, vợ tợc cợ...

Cậu cũng không bao giờ nghĩ cậu sẽ vĩnh viễn không có mặt trong hội khoá bạn bè cựu sinh viên Lương văn Can- Huỳnh Thúc Kháng sắp tới của cậu, mà con nhớ cậu đã rất hân hoan, rất hạnh phúc khi nói vâng... Cậu mất rồi, đám cháu của cậu vẫn sẽ tiếp tục bước tiếp nhưng giữa những cuộc vui, những nói cười, là nỗi trống hoang hoác trong lòng tội con, mà đâu đó trên những chặng đường đời, là một sự trống vắng kinh khủng đó cậu... chớm dứt tất cả những cuộc vui tung bừng khi cậu về nhà, vĩnh viễn đám con cháu không còn mong đợi ngày cậu về để đón, tiễn....

75 năm, cậu đã sống rất NGƯỜI, với tình thương, sự tận tụy dành cho mọi người, với sự uyên bác, với một tâm kiển thức mà đám cháu tội con không với tới được... dù muộn hay không tội con cũng phải chấp nhận sự mất mát này... dù đau đớn bao nhiêu đi nữa tội con cũng phải chấp nhận chia li là đi đâu không thể tránh khỏi... nhưng anh em tội con thật sự thối nể đau mất mát người thân như thế nào!

Đường về của tội con thăm thối xa, thăm thối buồn, thăm thối lệ rơi.... rứa mà cậu đành....

Cháu của Cậu Nguyễn Hoàng Quý

THƠ GỬI THẦY

Gửi thầy lại vòm chiếu chèo nhật

Nơi lưu giữ ân tình một thuở

Giờ đây ghi lại dấu bụi mờ

Xin trở lại dòng sông sặc lịch

Người lái đò chèo lái thân thương

Vọng kính tiễn người lặn sau cuội

Về lại nơi đất mẹ thiêng liêng

*

Mình Thư vọng bái

Cậu Bý ơi,

Hôm nay là thứ ba của cậu.. con đã xin phép người viết đưa bài này lên- như một nén tâm nhang gửi cậu ... ở một nơi nào đó, thong dong và bình yên, con chắc cậu sẽ đọc, sẽ vui và hạnh phúc với những tình cảm yêu quý của rất nhiều người dành cho cậu, những ân tình cậu đã gieo rồi gặt giữa đời... những người thân yêu, những đứa cháu của cậu, vnn nói buốt, vnn những giọt nước mắt lặng lẽ khi nhớ cậu... không thể thay đổi, không thể làm bất cứ một điều gì được nữa cho cậu, khi cậu đã ra đi... cảm ơn em Hoa Kim Duong đã dành cho cậu chị một tình cảm rất ĐẸP...

ĐỀU XUÂN ...ĐẾN THĂM NHÀ CẬU 7

Thế rồi con cũng đến được địa chỉ 96 – Nguyễn Trãi – Diên Khánh – Khánh Hòa sau 12 tiếng đồng hồ lái xe ngược xuôi trên quốc lộ 1A ngày mùng 7 tết. Cờ tang và những vòng hoa nhật nhòa trong ráng chiều. Cậu ở đây, tinh tươm bên lẵng hoa Cẩm Chương màu hồng rất đẹp. Cô Quy, Mợ, Na, Tý, cháu của Cậu và cả những học trò của cô Quy đều có mặt đây đây... vậy mà Cậu nằm im, không chịu ra tiếp khách giúp Mợ, không chịu giúp Mợ một tay... đã biết Mợ cần hỗ trợ ... mà sao Cậu không nói gì rồi lặng yên nằm xuống.

Con đã xuống bếp, ngồi bên chiếc bàn ăn, nơi mà Cậu khoe ai cũng khen khi ưu tiên sắp phòng bếp trước tiên vào năm 2021, con đứng nhìn ra khoảng sân phía sau, những quế Cóc xanh non trĩu quế ở góc hàng rào, bên hông nhà những cây Thiết Mộc Lan vnn xanh nhờ Cậu chăm sóc chu đáo. Ngồi nhìn bộ móc khóa Cậu sưu tầm treo trên tường, những bức hình của Cậu Mợ, của các cháu mà lòng con quặn thắt. Con ân hận vì trong lòng đã lên kế hoạch đến thăm Cậu Mợ mà không báo trước để bất ngờ... Thì bây

giờ con đã đến, có cả con trai cả con nữa... vậy mà Cậu chỉ nằm đó không nói, không cười, không hỏi thăm chi cả. Đúng là Cậu đã bỏ cuộc sớm quá. Dù biết rằng CHỈ CÙNG NHAU ĐI MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG là quy luật, con đã không khóc thương bị lụy khi biết tin mà ngược lại đã rụt vững vàng quay xe, bình tĩnh nhất để mong sớm đến nhà Cậu để tìm mình trong những hồi ức tươi đẹp về Cậu.

Một đêm về lại Diên Khánh, sáng sớm đi dọc con đường bên bờ sông Cái – con đường mà Cậu đi bộ vào sáng sớm mỗi ngày, đường Nguyễn Trãi có nhiều quán ăn sáng, nhiều món ngon như chị Hằng từng rủ rê cùng nhau đến nhà Cậu để ăn, để tám..., nhưng bây giờ thì hai chị em cùng thốt lên “KHÔNG TIN LÀ CẬU ĐÃ MẤT” và để những giọt lệ tuôn trào.

Trước khi rời khỏi Diên Khánh, con bước lên những bậc tam cấp bằng gỗ để lên gác, con muốn thăm quan nơi Cậu làm việc, nơi lưu giữ DƯ CHÂN QUA cả đại gia đình và cuộc đời Cậu, con đã nhìn thấy những quyển sách được bọc trong nilon cẩn thận để trên kệ sách – những quyển sách mà con sẽ mượn đọc khi nghỉ hưu như lời nói bông đùa năm nào. Khi chia tay, con cảm bàn tay gầy guộc cả Mẹ và Na nói rằng Cậu sẽ không mất đi trong tâm tư lòng của chúng ta, Cậu sẽ ở bên để động viên, để khuyên răn và truyền năng lượng tích cực, trao yêu thương đến tất cả mọi người, bởi Cậu là NGƯỜI UYÊN BÁC- LÀ NGƯỜI NAM CHÂM!

Vĩnh biệt Cậu!

con phải đi thôi, phải về lại Đà Nẵng, tại Cậu không đón con, không tiễn con thì con phải về, con sẽ không chờ thời khắc lúc 15 giờ ngày 18 tháng 2 năm 2024 (nhằm ngày mùng 9 tết năm Giáp Thìn), con đi qua những tiệm thuốc đóng cửa hôm nào, những con đường đã lưu DƯ CHÂN QUA của Cậu mà trong lòng tràn ngập lòng biết ơn!

Cảm ơn cuộc đời cho con được gặp Cậu, được kết nối với mọi người trong đại gia đình của Cậu Mẹ, để khi Cậu nằm xuống, con vẫn được bao bọc ấm áp trong tình thân của các Anh Chị nhà Cậu Cả, Cậu Hai, đặc biệt là Cô Quy, Cô Ba, Các Dì và Cậu của Na,

Tý ...

Biết rằng sẽ chông chênh trong khoảng thời gian dài phía trước, nhưng con và mọi người sẽ quen dần với sự thiếu vắng của Cậu, sẽ mạnh mẽ và kiên cường, sẽ làm những việc thiện đẹp trong lòng bình an như Cậu đã từng sống và chia sẻ.

Con và mọi người sẽ đọc những tác phẩm của Cậu trên Tương Tri, Trữ hoặc Diên đàn Lương Văn Can – Huỳnh Thúc Kháng, đặc biệt là Hội khóa sắp đến tổ chức ở Nha Trang.

Tạm biệt ngôi nhà thân thương của Cậu với lời cầu nguyện “*Hãy an nghỉ Cậu nhé*”.

Con tin rằng ở thế giới bên kia những điều tốt đẹp luôn đến với Cậu, bởi khi còn sống Cậu đã sống RẤT ĐẸP!

Đà Nẵng,
ngày 18 tháng 2 năm 2024

Cháu Dương Thị Kim Hoa

THƠ THÁI NỮ LAN

Anh Quý và Lan

Cái băng aid không đỡ khó năng

Đã dần qua đại dương

Hai phương trời cách biệt

Nhiều chục năm mất dấu

Mới tìm lại được nhau

4 năm qua Anh thành người anh/

người bạn lo cho em

Từ khi a Thái cõa L ra đi

8 năm rồi

Anh Q Thăm hỏi dẫn dò ...

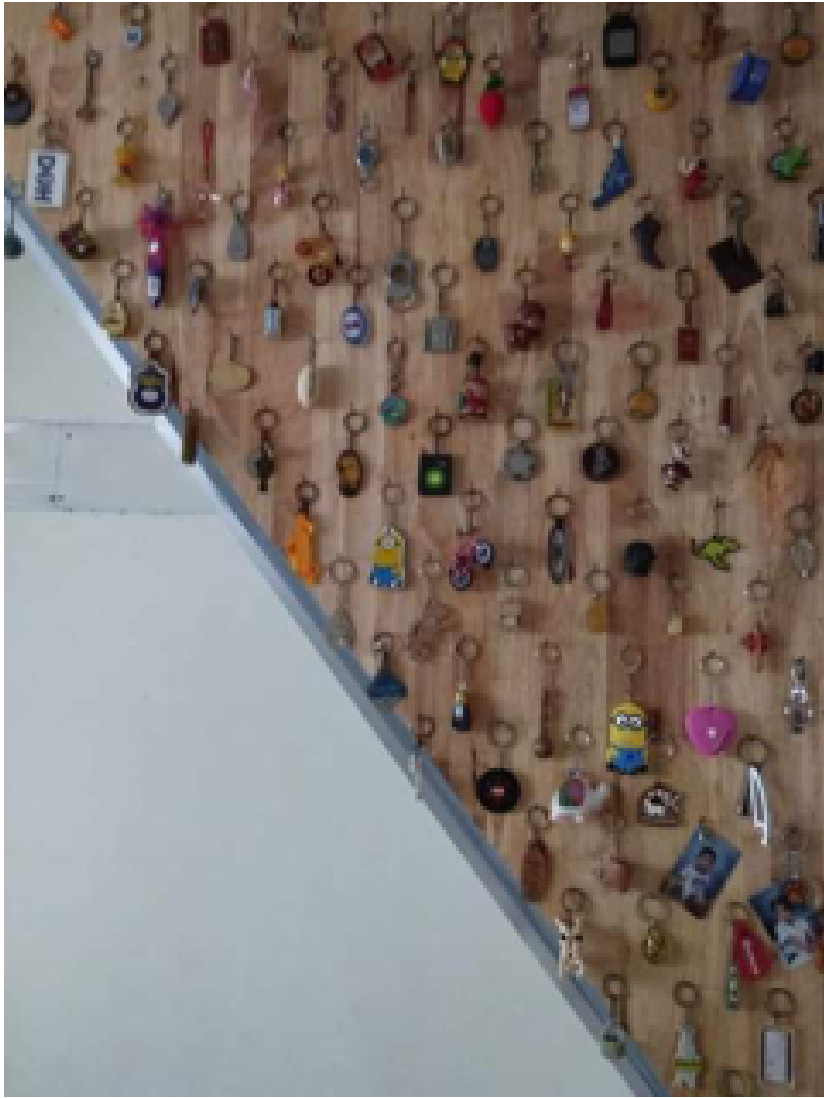
Đùng một cái ! Im hơi !

Buồn quá chị ơi!

Thái Lan

Nguyễn Hoàng Quý và – Keychain Collection, anh ấy vừa gòn xong hôm Dec 2023, trước khi là bõ cõi đời.

Từ nay mãi mãi không thấy nhau

“

Đang là Mùa Xuân chứ có phải mùa thu đâu Quý ?

Mùa Xuân tươi đẹp mà , sao Quý lại hát một khúc ca buồn nhất trong Bài ” **Mùa Thu Chết** ” rứa Quý hè ?

Tôi mừng 2 Tết bạn gọi điện thoại , cuộc điện thoại đầu tiên trong năm mới và cũng là cuộc điện thoại cuối cùng trong cuộc đời .

Chị ” nghe ” thôi như bình thường , sao lần này bạn không chịu , bạn bắt mình phải video call . Khuôn mặt bạn hiện lên trên màn hình chiếc điện thoại Iphone , với nụ cười rạng rỡ . Bạn khoe những nhánh hoa mùa Xuân nhà mình . Rồi bạn nói qua chuyện Hội khoá sắp tới , bạn nói ” N dứt khoát phải đi ” ,

khi thấy mình còn ngòn ngừ . Bạn nói thêm sẽ không còn lòn nào nữa đâu . Lời nói như một điếm tiên tri . Chuyền máy cho Kim Ngân . Ngân vòn yêu đời , lạc quan dù sau một năm dài điếu trị . Cò hai điếu tươi tòn như Mùa Xuân , chuyền cho mình thật nhiếu năng lượng . Vậy mà ...

Mùa Xuân , không phải Mùa Thu chết, mà vòn có một khúc hát ghen lòng . " *Từ nay mãi mãi mãi không thấy nhau* " .

Vĩnh biệt Hoàng Quý .

Chia sẻ nỗi đau , nỗi mất mát không gì bù đắp được với Kim Ngân .

Nếu được ở bên cạnh lúc này , mình muốn cầm lấy tay Ngân và hô khẩu hiệu " *Cò lên Ngân ơi !* "

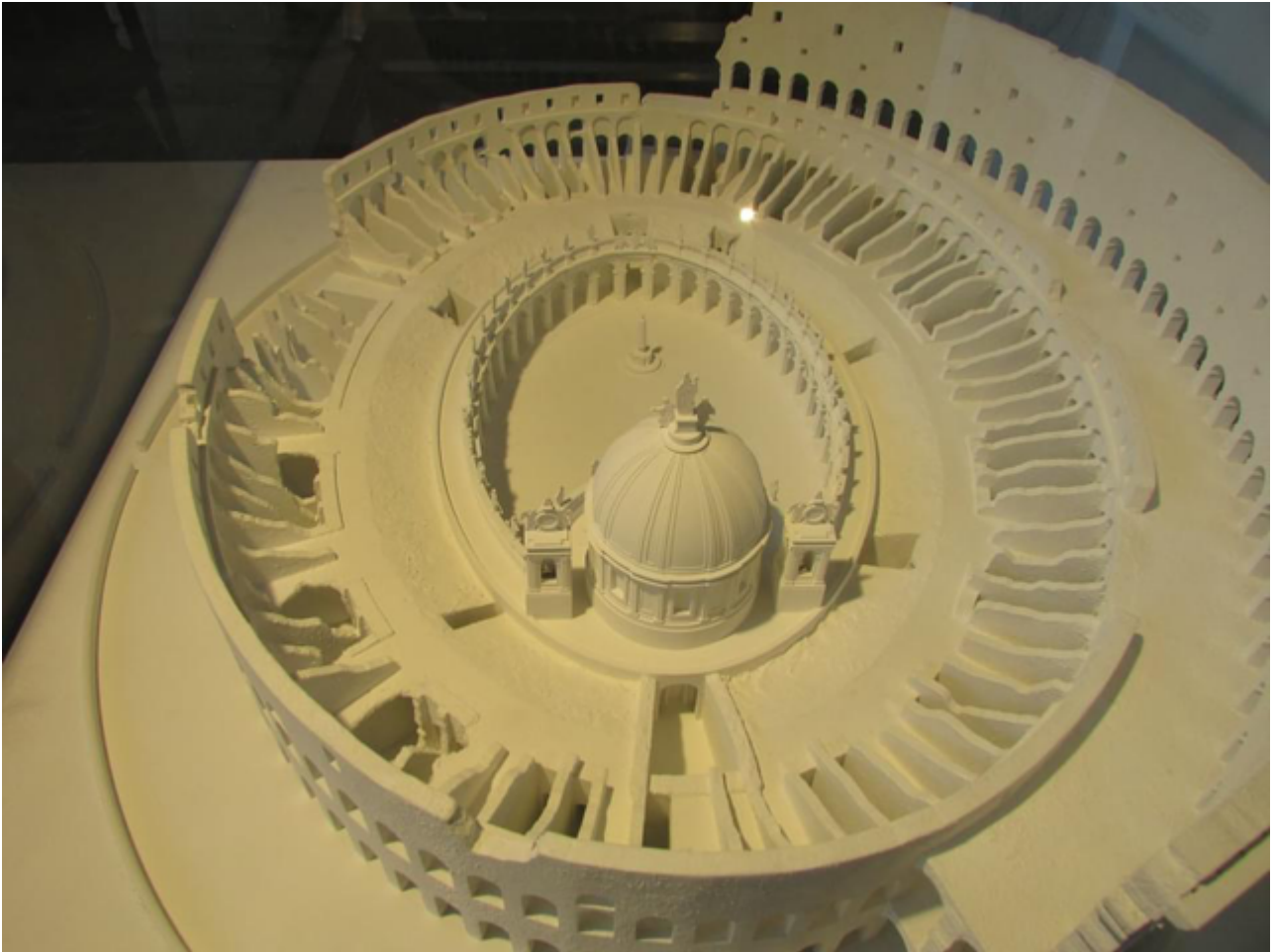
Đặng Thị Thanh Nhã

MỜI ĐỌC BÀI VIẾT Roma/La Mã -NGUYỄN HOÀNG QUÝ

Hồi nhỏ, vào tiểu học tôi đã làm quen với các con số và phép tính cộng, trừ, nhân, chia. Lên lớp trên, biết thêm các số La Mã. Cái tên “La Mã” ngày ấy không gợi lên một ý nghĩ gì. Cho đến khi học số địa, thấy đô Roma phiên thành La Mã, rồi “địa quốc La Mã,” tôi mới gắn kết những từ, những khái niệm đó với nhau để thành cái biết sau này. Đi Roma/ La Mã, một kinh đô có tuổi đời hơn 28 thế kỷ này, với tôi là một hạnh phúc lớn!.

Hồi nhỏ, mẹ tôi mua sữa “hiệu Con chim” (Nestle) dung tích bằng 2/3 lon sữa đặc sau này. Sau lại mua sữa Mont Blanc hình quai núi có tuyết trắng phau lên. Đi học, biết đó là núi cao nhất trong dãy núi Alps ở Châu Âu. Trên chuyến bay của hãng hàng không Air Italia từ Thụy Sĩ đi Roma, nhìn qua cửa sổ bên trái máy bay tôi được nhìn thấy tuyết trên đỉnh núi, không phải Mont Blanc nhưng có cảm giác như mình đọc “*Tuyết trên đỉnh Kilimanjaro*”, bản dịch từ cuốn *The Snow of Kilimanjaro* của Ernest Hemingway (dù đây là một tác phẩm nặng tính triết lý).

Khi dạy lịch số cổ đại lớp 10 sau 1975, trong bài “La Mã cổ đại” có nói đến Đấu Trường La Mã (*Colosseum*) là nơi thi đấu giữa các võ sĩ giác đấu (với nhau hoặc với thú dữ). Cứ ngỡ là nơi này cũng chỉ là một sân khu lộ thiên bình thường. Đến thăm mới thấy đây là một công trình xây dựng vô cùng to lớn được đưa vào sử dụng từ năm 80 sau CN này có sức chứa lên đến 60.000 người. Colosseum có hai vòng tường. tường ngoài cao tương đương một ngôi nhà 15 tầng (48m), dài 189m và rộng 156m. Tiếc là chiến tranh và động đất khiến nơi này chỉ còn là phế tích!. Có tận một chứng kiến những khối đá xây tường, những cây cột đổ sập ở đây người ta mới kinh ngạc về trí tuệ (trong việc thiết kế) và sức người (trong việc xây dựng) ở một thời đại chưa biết gì đến máy móc.

Tôi đã nhiều lần xếp hàng nhưng chưa bao giờ trong đời như lần xếp hàng đến thăm Cung điện Tòa Thánh Vatican vừa rồi. Mặc dù đã được nghe nói đến và được con gái, con rể báo trước vì cháu đã từng đi nhưng vẫn không thể nào tưởng tượng nổi: “Có thể

phải chờ lâu vì xếp hàng cả cây số". Trên con đường dẫn tới bờ thành Vatican, từ lúc 9h30AM khi tôi đến đã có đến 3 hàng sát nhau trên lề và một hàng trên lòng đường theo kiểu zig zag dài chừng 300m/hàng. Hết đoạn này là đến lề đường bên ngoài bờ thành hơn 1200m nữa. Tính tròn số phải xếp hàng đi bộ gần 2.5km mới đến cổng thành! Lạ một điếu là đi xa là thế, chờ đợi là thế nhưng không hiểu sao không thấy bức bối mà lòng vẫn cứ hân hoan, vui vẻ!

Vatican có 3 nơi để du khách chiêm ngưỡng: Bảo tàng Vatican bao gồm cả Nhà nguyện Sistina (Capella Sistina), Khu vườn Vatican (Giardini del Vaticano) và Vương Cung Thánh Đường Thánh Phê rô (Basilica S. Pietro). Bảo tàng trưng bày hiện vật cả đại Ai Cập và Cận Đông, Bình gốm Etruscan, Hy Lạp La Mã cổ đại, Các vật Ki Tô giáo, Nghệ thuật thế kỷ 12-18, thế kỷ 19-21 . . . Chừng như du khách dành nhiều thời gian nhất cho Nhà nguyện Sistina là nơi trưng bày các bích họa của Michelangelo mà nổi tiếng nhất là bức "Ngày Phán xét cuối cùng" và đây cũng là nơi khách đông đảo nhất, nhìn ngắm lâu nhất. Để giữ sự trang nghiêm nơi tôn kính này, có biển báo bên ngoài và khách luôn được nhắc giữ im lặng, không được chụp hình nhưng đều không tránh khỏi. Tôi tôn trọng yêu cầu này nên chỉ lấy hình trên net để minh họa.

Phải ra ngoài rồi trở lại gần điểm xuất phát lúc sáng khách mới được vào Vương Cung Thánh Đường Thánh Phê Rô. Lại cũng xếp hàng rặng rặng, chờ lâu dưới ánh nắng gay gắt của buổi chiều khách mới qua kiểm tra an ninh để vào được Thánh Đường. Có rất nhiều nơi để chiêm ngưỡng trong đó có mộ phần của Đức Thánh Cha Jean Paul II.

Không thể nào diễn đạt hết lòng kính ngưỡng của mình trước những gì được nhìn thấy nhưng lòng vẫn thầm cầu mong cho thế giới bình an và dân mình thoát khỏi hiểm họa một nước đang cận kề.

Ra về, nghe tiếng chuông từ Thánh Đường đổ hồi trước giờ lễ, nhìn mấy chú bé cầu vồng trên trụ đèn hai bên quàng

trường, không hiểu sao nghe lòng mình bình an và thanh thản
đến lạ! 01/10/2019 – *Nguyễn Hoàng Quý*

PHỤ BÊN: NỘI TÔI

**BÀI VIẾT “NỘI TÔI” CỦA ÁI NỮ CỦA NHÀ VĂN NGUYỄN HOÀNG QUÝ –
VTVLXIN CHÚC MỪNG VÀ MONG CÂY BÚT TRƯỞNG NÀY HÃY NẪI BƯỚC PHỤ
THÂN ĐỂ BẢO TỒN VIỆT NGỮ VÀ VĂN HÓA VIỆT NAM**

Ảnh minh họa

NỘI TÔI

Nguyễn Hoàng Thọ Nguyên

“Con đi góc biển, chân trời/ Trong tim không cạn những lời Nội ru” (*)

Lần này về thăm, Nội chỉ cười tiễn tôi đi mà không còn dặn tôi ra ngõ. Nội ơi! Năm nay Nội tròn 100, cái tuổi ao ước của một

đời người, chúng phải mọi người vẫn hằng chúc nhau bách niên giai lão đó ư?

Với tất cả con cháu trong gia đình, Nội là tấm gương của một mẫu người cực kỳ sạch sẽ, vừa phải và sòng sáo trong từng lời ăn tiếng nói, luôn nhìn thấu đáo và nhiều mặt của mọi vấn đề.

Sinh ra và lớn lên rồi làm dâu đũa trong những gia đình khá giả (có thể nói là giàu có) của thời bấy giờ, đi đâu cũng được vồng rước kiệu đưa. Từ nhà chúng về thăm cha mẹ ít ngày, chú cún cũng được cho theo, để thầy thu xếp Nội được chi tiêu chuộng ra sao, vậy mà tất cả những cách đối nhân xử thế của Nội ở đời rất chừng mực vừa phải, chứ không phải như những cậu em cô chiêu thường gặp trong phim xưa.

Tôi vẫn thường tự ngẫm với chính mình, được đọc bao nhiêu là sách hay, rồi “chicken soup”, rồi được tham dự bao nhiêu là khóa huấn luyện về các kỹ năng mềm, vậy mà không biết mình được bao nhiêu phần của Nội.

Từ bé, và đến tận bây giờ, tôi đã và vẫn học ở Nội rất nhiều, có thể chỉ gián tiếp thôi qua những câu chuyện Bà kể về Nội, hay những lời nhắc nhở thường xuyên của Nội “*Kín bít thớt như tấm thiên lý*” khi thầy mọi người cứ cuống cuống đi kiếm đồ nọ vật kia, không biết đang được cất giữ ở đâu. Nội cũng rất kỹ càng trong ăn uống, thường xuyên nhắc nhở bọn tôi “*Ăn vô thì dè mà lẹy ra thì khó*”. Cái thời ăn hàng của chị Trang (chị họ) và tôi, cốc xanh thì còn được Nội hoan nghênh vì tính giòn, chứ mít thì tôi đa là “*3 múi thôi con*”.

Dù chỉ về thăm Nội mỗi dịp hè, nhưng những tình cảm gần bó về quê Nội vẫn thấm đẫm tim tôi. Thu những năm 198x, chưa có điện thoại nhưng mỗi lần gia đình tôi đi xa về lại nhà Nội là cả đại gia đình, nhà bác C, bác Hai, cô Ba, cô Năm và tất cả các anh chị đều nhún nhau ghé Nội để thăm gia đình tôi. Đêm trước ngày chúng tôi đi lại, còn bịn rịn hơn và cả đại gia đình lại ghé lại chào tạm biệt không sót một ai. Tôi nghe kể lại năm tôi lên 3, cô Ba còn đạp xe đạp chạy theo xe đồ dưới

trời mưa bay bay tiệp tôi đi vì thương quá.

Năm tháng dấn trôi, học thi, ra trường, đi làm, lấy chồng, học lên nữa rồi sinh con, những lần về thăm quê Nội của tôi cũng thừa dấn.

Và Mẹ, luôn nhẹ nhàng nhắc nhở chị em tôi *“Con coi gìn giữ, hâm nóng tình gia tộc”*. Có lẽ, tình gia tộc dù thanh thoắng vì vài lý do cũng làm tôi cũng nhức đầu đôi chút, nhưng quan trọng hơn, nó đã lớn cùng tôi, nuôi dưỡng tôi, cho tôi một miền quê nồng ấm tình họ hàng để quay về và nạp lại năng lượng cho một hành trình dài phía trước.

Nơi tôi đang sống, tất cả những người tiếp xúc với tôi lớn đầu đầu bảo tôi là người Hongkong, Singaporean hay Malaysian, nhưng tôi vẫn phải đính chính rằng mình là người Việt. Vì sao ư, vì đó là nơi Nội tôi đã sinh ra Bố tôi, rồi Bố Mẹ sinh ra tôi. Vì sao ư, vì đơn giản tôi yêu Nội và đại gia đình mình. Vì tên tôi là một nhánh trong cái cây phả hệ lớn ấy, chôn tằm tại Việt Nam mà thôi, chứ không biết kỳ một nơi nào khác trên thế giới rộng lớn này.

Đà Nẵng BKK 7-19/7/2013   Nguyễn Hoàng Thảo Nguyên

(*) *Thơ Ngọc Khương*